

niorem retulit, & secutus est Surdus in consilio 13, nume. 22, & nume. 23, quin. 25, cum subsequentibus dicit, emptorem cogi non posse accipere interesse. Et propter allegatos eandem opinionem Craueta in consilio 246, nume. 3, & in consilio 299, numero primo libro secundo, qui eiusdem sententia refert. Corneum, & alios.

S V M M A R I V M.

- 1 Emptorem teneri stare locationi de qua fuit monitus.
- 2 L. qui tabernas ff. de contrah. emp. declarata.
- 3 Euictioni non esse locum cum empator scivit in genere rem obligatam.
- 4 Surdus arguitur ut parum sibi constare.
- 5 Certiorationem generalem specialem, & individuam dari, num. 6.
- 7 Certiorationem generalem in venditore non sufficere, numero 8.
- 9 Emptorem dubium de rei qualitate haberi pro scientie.
- 10 Emptorem non teneri credere cuilibet.
- 11 L. qui cum alio ff. de reg. loqui de qualitate personae.
- 12 Emptorem non teneri indagare vitia.

Additiones.

C O N S I L I V M M C V I.

Ro Candianis aduersus D. Comitem Crimbellum dictum fuit in alijs allegationibus in secunda conclusione, non sufficere, quod vendor in genere tantum certiorem reddat empotem oneris, & viii rei a se vendenda: sed specialiter & elate id dicere debere. Quæ sententia fuit probata text. leg. 1. §. 1. ff. de actio. emp. & manifestius l. quarto: eo. tit. quod postremum respondendum omnino est. Probata fuit & hæc ipsa sententia auctoritate speculatoris, Cyni, Bartholi, Baldi, Angel, Imola, Castrensis, & Alexandri. Dictum etiam fuit pro eisdem Candianis in tertia conclusione, quod licet vendor non tenetur reddere certiorem emporum seruitutis, & vitij rei vendenda, quando ipse empator scit aliud rem esse vitio, & seruitutis onere affectam, attamen quod scientia hæc debet esse certa, & plena cum suis qualitatibus, & quod empot non tenetur cuilibet referenti credere, & quod scientia hæc debet esse perfecta, dictumque fuit ita in dictasse Senatum Tauriensem teste Ofalc. in decil. 176. Dictum etiam pro Candianis fuit in quarta conclusione, eos non habuisse scientiam certam, & perfectam seruitutis ecclesiastica ex inciliibus, nec ex fama, nec ex hydrographo, nec ex testibus, nec ex verbis, D. Comitis vendoris, qui de seruitute hac nihil penitus dixit. immo significauit contrarium, dum dedit facultatem Candianis transferendi Clusam in loco inferiori, & diuertendi aquas vbi placuisse ipsis Candianis, qui si diuertissent, aquæ non fluxissent ad predia ecclesie. Non est quod longior sit in repetendis iam scriptis, quæ non dubito, quin Excellentiss. Senatus sit ea vltus, & diligenter consideratur.

Non obstat nunc difficultas, quæ excitatur ex Surdo in decil. 265, nu. 25, cum multis sequentibus, que ad finem, quia verè nil vrgent. Nam sub illo num. 25, inquit Surdus, emptorem, qui locationem prædit sibi venditi se ignorans dicebat non posuisse conqueri: Cū in ipsiusmet capitalis vediōnis facta fuisset mētio, prædiūm esse locatum. Id quod in capitalis initis inter D. Comitem, & Candianos de hac seruitute non solum expresse non fuit dictum, sed immo contrarium significatum, ut supra attigi. Et proterea cessat quod idem

Surdus numero uigesimo octavo, subiungit declarando l. qui tabernas ff. de contrah. emp. quod vendor dicitur vendere solum ius quod habet in re, quādō empor est certificatus de iure ipsius venditoris, Id quod & ego in alijs allegationibus pro Candianis scripti ex eodem Surdo in consilio 13, numero 29, in tertio argumento primæ dubitationis. Hoc inquam cessat. Cū huius seruitutis Candiani facti non fuerint certiores. Præterea in capitulis illis, de quib. loquitur Surdus in dicta decil. 665, num. 25, aderat clausula generalis, quod in venditione celerentur inclusa omnia, ad quæ tenetur, conductore. Qua quidem clausula, empor factus fuerat certior ipsius locationis. Non etiam repugnat quod subiungit idem Surdus num. 40, sufficere scientiam in genere, vt in terminis inquit Surdus) voluit Berous in consil. 2. nu. 12, & nu. 17, lib. 1, & Natta in consil. 426, num. 16. Nam respondetur, Nattam nil ad rem nostram scripsisse. Berous vero post Baldum in l. si fundum C. de euictio, scriptis, euictioni, locum non esse, quando empot scivit in genere rem esse aliqui obligatam, licet ignorauerit certam personam, cui obligata erat. Nostro in casu Candianis non fuerunt facti certiores, nec in genere quidem huius seruitutis cum suis qualitatibus, quod scilicet esse perpetua, & debita Ecclesia in genere, quod Candianis satis fuisset, etiam si dictum non fuisset specificè esse debitam.

4 Ecclesiæ Lumelli. Rursum idem Surdus in eadem decil. 265, numero 42, sibi purum constans dixit, requiri specialem scientiam, & certiorationem, vt etiam statim referam. Præterea ipsomet Surdus ibidem numero 41, versi. secundo respondetur &c. distinguit, quod ad effectum, ne competit exceptio rei non traditæ, sufficit, dictum fuisse, prædiūm esse locatum: etiam si non fuerit dictum pro quanto tempore, & sub quibus patiis. Quo vero ad effectum quod actio detur empot ad interessum, vel quanti minoris fuisset empoturus si sciuisset rem locatam fuisse, non pro vno anno, sed pro multis, vendor tenetur (inquit Surdus) exprimere omnes qualitates, onera, & conditions, rei venditæ. Hic secundus casus, & effectus conuenit casui nostro, in quo agitur non solum de actione danda Candianis ad interessum, vel quanti minoris emisit: sed de actione rescindendi ipsum contractum, quem rescindendum esse scripti in alijs allegationibus in quinta conclusione; ex quo res tota non fuit tradita. Non repto ibi scripta.

Non etiam obstat quod subiungit idem Surdus in decil. 265, nu. 42, vendor non teneti certiorem facere emporum singulariter, & in individuo: Sed specialiter de qualitatibus rei venditæ l. quarto ff. de actio. empot. Nam respondetur, hanc traditionem suffragari Candianis sic clare demonstratur, declarando prius vna cum Alex. in consil. 63, nu. 2, & 3, iuncto, nu. 6, versi. sed ita est lib. 6, quæ sit in terminis nostris certioratio generalis, quæ specialis, & quæ singularis, seu individua, & quidem Alexander numero 3. prius exemplum hoc adfert. Si fideiussor habet priuilegium fori, puta, quod non possit conueniri, nisi coram Doctore suo, vel rectore, vt est scholaris, non est idoneus fideiussor, nisi specialiter renuntiaret priuilegio suo l. 1. §. si quis in ius voc. nō erit. Si scholaris sit renuntiaret omni exceptioni quæ opponere posset, diceretur generaliter renuntiase. Si vero diceret, quod renuntiabat omni priuilegia fori, diceretur specialiter renuntiase. Si vero diceret, quod renuntiabat priuilegio, quod habent scolares, quod non possint conueniri nisi coram Doctore suo, vel coram Rectore, diceretur singulariter, & in individuo renuntiase. Hoc exempli probauit idem Alex. in consilio 155, numero nono, eodem libro sexto, ubi similia refert. In venditore itaque rei certioratio generalis est secundum Alexand. ibidem, numero tertio, verl.

Consilium MCVI.

13

His abundè satis demonstrauit decisionē Surdi non modo non nocere Candianis, sed suffragari: atque ita eam aduersus D. Comitem retoqueri.

S V M M A R I V M.

- 1 Electum ad successionem ex dispositione testatoris, dici ab ipso testatore vocatum.
- 2 Substitutum se alleganti probandum id esse.
- 3 Vocationem unius persona in testamento, esse alterius & aliorum exclusum.
- 4 Statutum includens unius personæ, dici aliam excludere.
- 5 Exclusionem specialem in testamentis dici eam quæ colligitur ab inclusione unius.
- 6 Specificam dici exclusionem personæ à successione, quæ ex vocatione ad successionem unius colligitur.
- 7 Patrem qui prædiligitur a testatore, afferre cœlesturam quod & eius filii prædicti sint.
- 8 Nepti melioris esse conditionis proneptem dicere, esse absurdum.
- 9 Gradu remotiorem non esse absurdum quandoque preferri proximi.
- 10 Proximitatem spectandam esse respectu hereditatis, non autem testatoris in successione fideicommissi, nu. 10.
- 11 Remotiorem in fideicommissu quandoque preferri proximi.
- 12 Eligendi unum facultate alicui data, non posse eligendos.
- 13 Eligendi facultatem vno atatu, licet nullo, expirare, quando data est ab homine, nu. 14.
- 14 Si duos l. vnum ff. de legat. 2. cum expositione Bartozi declaratur.
- 15 Fundum illud vni tantum restituendum ex fideicommisso quod testator insit de vno, in aliū peruenire. Legato fundo per fideicommissum est de vno in aliū perueniat, vni tantum restituendum.
- 16 Fideicommissum particularē fundi, quod testator insit de vno in aliū transire, non nisi vni deberi.
- 17 Geminationis vim esse magnam.
- 18 Adoptionis onus reddere fideicommissum inutile. 19. Fideicommissum reddi nullum, cum grauatus iubetur adoptare sibi aliquem, & non nocet. l. xxvi. §. hares. ff. de leg. 2. declarata.
- 20 Conditionem satis esse semel impleri.
- 21 Tunc, & eo casu dictiones, limitare.
- 22 Onus non censi in substitutione repeti.
- 23 Substitutionis plures gradus significare onus fideicommissi repetitum, nu. 24.
- 24 Fideicommissum onus præsumi repetitum ex plurimum graduum enumeratione, & cum vocantur dispositiū, successiū, multi.
- 25 Fideicommissum censi repetitum ex substitutione pluribus facta nomine appellatio.
- 26 Fideicommissum perpetuum frustratorium reddi, nisi sit restitutio per actus successiū.
- 27 Alienatione prohibita, quæ bona remaneant in familia, non satisfieri testamento, imò fideicommissum extinguiri, nisi continuo perseueret restitutio.
- 28 Fideicommissum perpetuum, desiderare perseuerantiam restitutio.
- 29 Fideicommissum dici perpetuum, cum de similibus bonis testator fideicommissum constituit.
- 30 Insignium familie deferendorum onus inferre fideicommissum.
- 31 Principem dici ex descendensibus aui materni, nu. 31.
- 32 Casum similem in ultimis voluntibus, & habentem eandem rationem comprobandi sub expresso. Extensem fieri de casu ad casum habentem eandem rationem.

Tomus Duodecimus.

C F A